

Dumitru D. Ifrim

Calea Horegului

EDITURA UNIVERSITARĂ
București, 2017

DUMITRU D. IFRIM

(7 februarie 1937 - 13 iulie 2005)

S-a născut la Răducăneni, județul Iași. Nu a fost membru P.C.R. și nici al vreunui alt partid. Poet, eseist, traducător. Membru al Uniunii Scriitorilor din România, membru al Asociației de Drept și Relații Internaționale. Vicepreședinte al Societății Române de Haiku (1993). Jurist, specialist în Drept Internațional și Relații Internaționale în Drept Comparat și Filozofia Dreptului. Expert în Comisia Constituțională a C.P.U.N., Consilier parlamentar al Comisiei pentru politică externă a Senatului. Director al Direcției analiză și sinteză pentru Relații Parlamentare Externe a Senatului României.

Cărți publicate:

O fugă a melancoliei (poeme), În numele omeniei (eseuri de călătorie din Franța, Spania, Italia, Grecia, Olanda), Lumi paralele (poeme), Graviora forte (poeme), Cartea rozelor (poeme), Broderii de amurg (haiku în limba română, franceză, engleză), Firul cu plumb (poeme), Umbră și Lumină (antologie de haiku în limba engleză).

Postume: Fereastra noastră / Our window, Editura Universitară, 2009; Firul cu plumb / The Plumb Line, Editura Universitară, 2012.

Premii:

Premiul de Excelență pentru haiku în limba engleză, Itoen new haiku, Tokyo, 1995; Premiul special pentru poezie al Societății Academice „Titu Maiorescu”, 1999; Premiul Juriului pentru haiku în limba engleză, Itoen new haiku, Tokyo, 2001; Iga Town Prize, 2002.

Calea Horegului

Prezenta antologie s-a realizat după cărțile: „O fugă a melancoliei” (Editura Albatros, 1983), „Lumi paralele” (Editura Continent XXI, 1999), „Gravioara Forte” (Editura Lumina Lex, 2000), „Cartea Rozelor” (Editura Continent XXI, 2002), „Firul cu plumb” (Editura Continent XXI, 2004) și manuscrisul nepublicat (2005), cu titlul ales de mine, „Ceară și miere”. Am păstrat pentru prezenta antologie și câteva haiku-uri găsite în acest manuscris. Va urma o antologie a poemelor haiku și tanka publicate în cărți și diverse reviste din țară și străinătate.

Nu am ales poemele dedicate mie și fetei noastre, CLELIA-BYZANTION, acestea fiind deja ale cerului.

Am păstrat titlul sub care își dorea să-și publice toate poemele, așa cum spune într-o notă în cartea de debut: „O fugă a melancoliei”, este numai o parte din ceea ce autorul gândește că va fi „CALEA HOREGULUI”.

Acest titlu m-a dus întotdeauna cu gândul la Muntele Horeb.

Este un drum până acolo, o viață de om și o viață de poezie. S-au suprapus, și poezia și viața, au trăit una din alta. În cele din urmă poezia a învins.

„Trăim din lumina și întunericul culorilor palimseste”, nota în 19 martie în acest ultim manuscris din 2005, în „Frânturile” de gânduri și idei. Într-un fel, toată poezia lui, melancolică, plină de o lumină ideală, venită de dincolo de lume, a fost un „cocor de mătase”, im spune în poemul „Mă voi întoarce mereu și mereu”.

O poezie a contrastelor dintre lumină și umbră, dintre mătasea cocorului și daltă.

„Poezie în vis. Aceste versuri le ciopleam cu dalta pe pietrele dintre șinele de cale ferată. Tata, venind din direcția opusă, m-a întrebat ce fac. Eu continuam să cioplesc versurile, iar el citindu-le, zâmbea”.

Era lucid, împăcat și știa că se apropie ora când „palimpsestele sunt arse de întuneric”, cum nota în 23 iunie 2005, ora 22.45.

Ultima pagină din manuscris, un jurnal zilnic de poezie și viață, este scrisă de mine, după dictarea lui. M-a rugat să pun și ora. Vroia să știe când pleacă din această lume.

Poate poezia înseamnă și această „exactitate” sublimă, melancolia din lumea viitoare. Dincolo de ea, o carte.

Timpul – ruina sufletului meu

13 iulie 2005, ora 7.15

„Am să vă spun câteva
cuvinte simple,
de pe partea cealaltă
de fereastra noastră,
uitându-mă spre pământ”.

Cecilia Bucur

Motto:

Sunt ce voi fi la pierderea trupului.

O FUGĂ A MELANCOLIEI

Stânca Închipuirii

I

*O stâncă –
mereu acolo în larg
de la naștere –*

*Mă aruncase tata spre ea
cu strigătul lui de nerăbdare.*

*Pereții din nord
au prins mușchi călduros,
blană, împotriva curentului.*

*Pe versantul din sud
se cațără și azi
Neastâmpărații clopoței –
pălăriuțe de culoarea cearcănelor.*

*Nu i-am zărit niciodată în vârful
să stăpânească întinsul !*

*Din când în când
ies în cale
pâlcuri de arbuști
gata să se ascundă.*

*În umbra lor
smocuri de barba țapului.*

*Odată,
am întâlnit un sobor de furnici
obișnuite,
Altădată, popândăi
Dar niciodată vipere.*

*S-ar putea să fie și cărări
Dar cum să le bătătorești
cu Închipuirea !*

II

*Uneori, noaptea –
mai ales când luna e plină,
Fur barca lui Barba Inonou
și vâslesc către stâncă –*

*De fiecare dată am grijă
să o arunc cât mai departe de țărm,
Atât cât mă țin puterile
să pot ajunge în preajma-i
fără a o atinge –*

*Odată, greșisem –
Noroc de vântul care
pornit din senin
a adus furtună !*

*În noaptea următoare
am aruncat-o atât de departe în larg,
că de atunci oricât de devreme aș reuși
să fur barca
și oricât de tare aș vâsli
n-o pot atinge ...*

*Mi-e frică
să mă depărtez prea tare de țărm
să nu mă prindă ziua pe mare !*

III

În stâncă

*apele au săpat un culcuș;
se adună care cum pot
noaptea, să se odihnească –
în fiecare seară se zbat
să-și ocupe locul !*

*E un vuiet atunci
să te amețească !*

Anul trecut

*pe când întinsesem hamacul
între parii înalți ai unei obsesii,
Liniștea se cuibărise atât de aproape,
atât de aproape,
încât de frică să nu o sperii
mi-am ținut respirația.*

Noroc de sirena

care îndrăzni să mă sărute!

IV

*În vârful cel mai înalt al stâncii –
bătrâna cocoasă a Kiriei Papastathis –
s-au ivit nu demult
scaiieți de Amontillado –
în țepii lor fac cuibare
amărăciunile zilei.*

*Mai jos,
pe praguri abia zărite
scobesc de zor
scarabeii neliniștii.
Numai viespele neputinței
le tulbură sânzul !*

*Urmează apoi,
coborând,
pe coline ceva mai domoale,
grădini ale patimilor.*

*O, cum nu le-am văzut
desfătându-se !*

*Dar deasupra lor
Un vultur totdeauna treaz
stă să răpună potârnichile.*

*De aceea singure
în luminișuri
trudesc privighetorile !*

V

*De pe stâncă
oriunde privești
nu vezi decât întinderea –
marea și cerul.*

*Pe mare arareori
lumina unui catarg,
și aceea departe.*

*Pe cer în necuprinderea lor stelele
totdeauna bogate ...*

*M-am apucat odată
să le număr ...
După ce trecusem bine
de un miliard*

*Steaua Polară care-i tot timpul
exact deasupra stâncii
se făcu nevăzută ...*

*Leșinul din care cu greu m-am desprins
m-a vindecat să mai număr !*

VI

*O, ce joc de pitici
a pus la cale Imaginația !*

*Precum Albă ca Zăpada,
i-a adunat în desișul pădurii,
acolo unde, ziua, însăși stânca s-ascunde
din bătaia prea tare a soarelui...*

*i-a adunat în desiș
și fiecăruia dându-i nume
le-a cerut să se recunoască ...*

*Tocmai când începuseră
să nu se mai încurce
Un ghimpe a atins zeiasca făptură ...*

Și ce minune !

*Revenindu-și
i-a amestecat din nou
și le-a dat drumul aiurea ...*

*De atunci,
ce joacă nebună
și fără sfârșit !*

Să te tot joci cu ei de-a Baba Oarba !

VII

*Cel mai vechi locuitor al stâncii
e un micuț șoricel –
răbdător, roade tot ce-i iese în cale.*

*Dar visul lui,
cel mai tăinuit,
e să roadă stânca ...*

... Nisipul, nisipul !